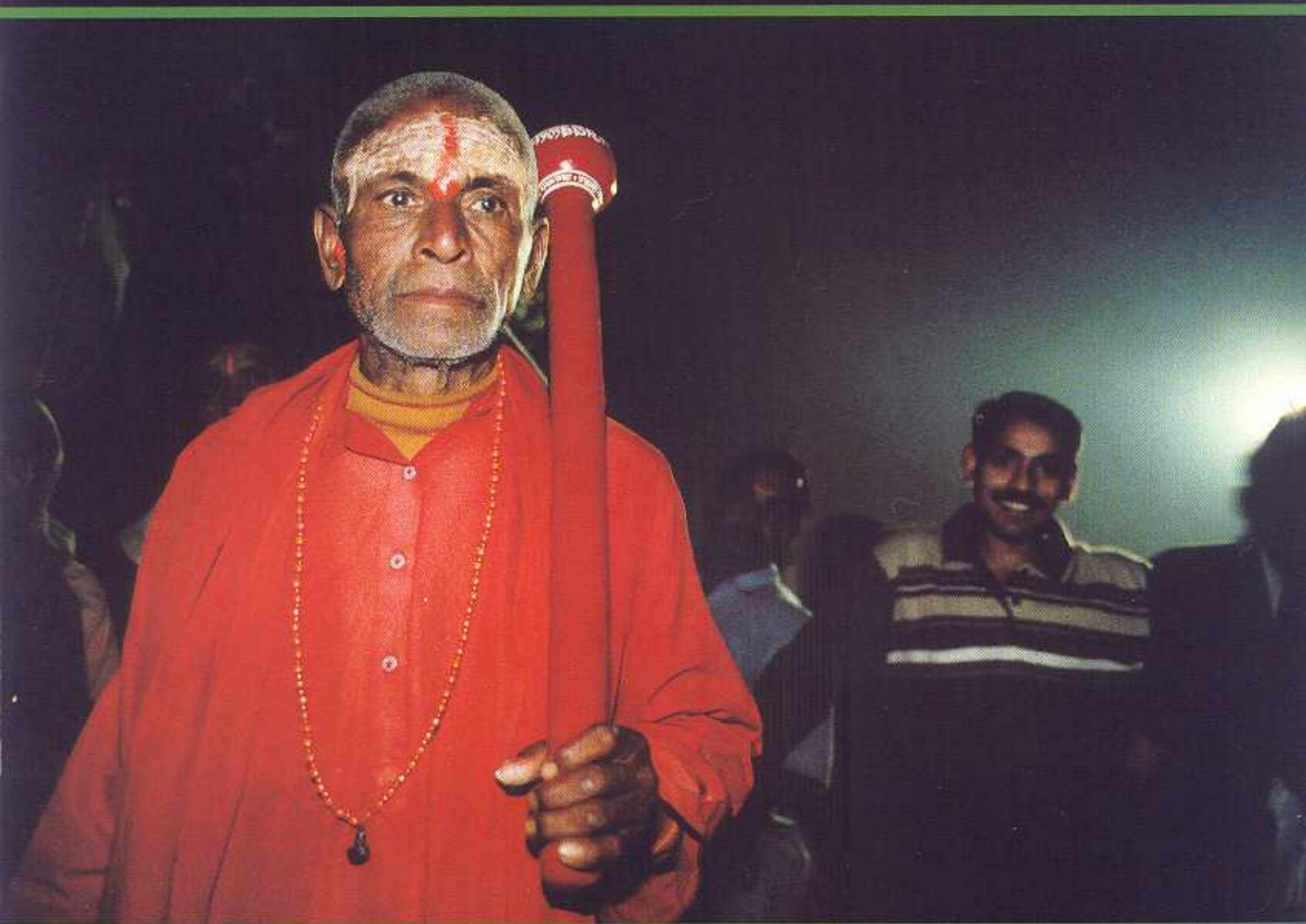

Darshan Indiában

*Sátorköteleken botladozunk,
ezernyi ember kis
csoportokban a tűzrakó
helyek körül, amikor
egyszercsak angol szó üti
meg a fülünket. Néhány
szádhu hatalmas agyag-
pipával küzd, közöttük
egy nagydarab nyugati,
hosszú fekete raszta hajjal,
de nem a megszokott indiai
bazárokból beszerzett
hippijelmezben.*

Csak nem Goa Gil?

A KUMBHA MÉLA HELYSZÍNEI

Prayag (Allahabad mellett), ahol a Gangesz, a Jamuna és a Szaraszvati folyók találkoznak (Uttar Pradesh állam)

Haridvár, ahol a Gangesz a Himalájából leereszkedve eléri a síkságot

Ujjain (Madhya Pradesh állam), a Ksipra folyó partján

Naszik (Maharásztra állam), a Godávári folyónál

Egy Goán töltött újév emlékei tolnak fel – egy idős német hölgy lampionos kerti mulatsága, ahol egy francia táncosnőnek öltözve indiai templomi táncot ad elő, zuhanás a motorról útban egy másik partira, éjféλι pezsgőcumogás egy indiai dobegyüttessel, és végül Goa Gil trance dance bulija a parton, ahol ezemiyi kéz villan a vibráló szírványfényekben. Zene és tánc, a 21. század törzsi rituáléja. Gil, a törzsfőnök ugyanebben a jógi ruhában áll a keverőpultok mögött, a hatvanas évek San Franciscóját a Himalája guruinak bölcsességével egyesítve. Ahogy csendesedik az emlékek dübörgése, továbblépünk a porban üldögélők között. Kicsit odébb egy vak baul énekel szomorú bengáli dalt, majd egy nága szádhu keresztetzi utunkat teljesen meztelenül, testét csak szürke hamu fedi. A kumbha méla elsőre olyan a kívülállónak, mint egy színházi előadás némi vallásos töltettel, nem evilági szereplőkkel. Aztán ahogy a különös tömegben haladunk, egy idő után megszokott lesz minden, az illatok, a színek, az ima, az áhítat.

A hindu hitvilág szerint a kumbha méla története a világegyetem megteremtése előtti időszakra esik. Sok ezer évvel ezelőtt istenek és démonok megegyeztek, hogy segítenek egymásnak megszerezni az örök élet nektárját. Az amritát, melyet végül a Tejútból facsartak ki, egy edénybe tették. Ez volt a kumbha, melyet a démonok megszereztek, és elrohantak vele. Az istenek persze üldözőbe vették őket, és tizenkét nap, tizenkét éjszaka (azaz tizenkét emberi éven át) folyt az ádáz csata a kumbha megszerzéséért. E csata közben történt, hogy az edényből kicsöppent a nektár négy helyre, ez a négy pont pedig nem más, mint Prajág, Haridvár, Uddzsain és Naszik, ahol a zarándokok azóta minden kedvező bolygóállásakor belemerítkeznek az örök élet nektárjába.

Minden városban tizenkét évente, így minden harmadik évben sor kerül kumbha méléra, de a Prajágban rendezettet tartják a legszen-
tebbnek. A kumbha magába foglal minden létezőt, és minden tudást. A kumbha a kicsor-
duló nektárral annak az isteni tudásnak a szim-
bóluma, amely a hinduk hite szerint testünk
edényében van, arra várva, hogy onnan kitér-
ve felszínre hozzuk. Ez az a tudás, amelynek
segítségével az ember még életében elérheti a
megszabadulást. A kumbha az ősidőkben az
Anyaisztennő ölének szimbóluma volt, a folyók
pedig az életadók, a termékenység erői, ame-
lyek az idők folyamán szent helyekké váltak, hi-
dakká, amelyek összekötik az eget és a földet, a
hálandó embert és az örök istenit.

2001. januárjában a Jupiter ismét belépett
a Vízöntőbe, a Nap pedig a Bakba, így mes-
terek és hívek özöne indult meg Prajág felé.

A kumbha méla a hinduk legnagyobb ünnepe Indiában. Tizenkét évente, amikor a Jupiter belép a Vízöntőbe és a Nap a Bakba, élő szentek, tanítók, jógik és hívek tizezrei zarándokolnak el Prajágba, az Allahabad melletti szent helyre, hogy megtisztuljanak bűneiktől. A Gangesz, a Jamuna és a láthatatlan Szaraszvati folyók találkozásánál a víz ilyenkor isteni nektárrá válik, amely megtisztítja az embert. A felkelő Nap sugarainál ezrek merítik a folyóba testüket. Találkozik isteni és ember, és ez a találkozás lehetőséget ad, hogy az ember átélje az egész és az egység végső, szavakon túli valóságát.

